

erkende, at der i Udvalget er langt større Sagkundskab til Stede med Hensyn til disse Forhold, end jeg er i Besiddelse af, og jeg har derfor ment alligevel at kunne tiltræde ogsaa Ændringerne i den Henseende.

Pinstrup: Som det er i hvert Fald Udvalget bekendt, har Foreningen af jyske Landboforeninger anmodet Udvalget om at tage under Overvejelse, om det ikke kunde finde sig foranlediget til at ændre Lovforslagets Bestemmelse om Indstillingen af Voldgiftsmændene saaledes, at det blev de stedlige Landboforeninger, der gjorde Indstillingerne. Jeg vilde ogsaa have anset det for heldigt, om Udvalget var gaaet den Vej, og i saa Fald vilde jeg ikke have haft noget imod, om det var Amtsraadene, der valgte Voldgiftsmændene. Forholdet kan jo meget let stille sig saaledes, at der i et Sogn kan være 2 eller 3 Mænd, der særlig egne sig til dette Hverv, hvorimod der i et andet Sogn ingen findes. Imidlertid maa jeg indrømme, at naar hvert Sogn indstiller een, vil der blive indstillet saa mange, at der bliver tilstrækkelig at vælge imellem, saa selve Sagen har maaske ikke stor praktisk Betydning.

Jeg har nærmest taget Ordet for at omtale Ændringsforslag Nr. 5, hvor 1ste Punktum lyder saaledes: „Sagen hører, naar ikke anderledes er bestemt ved Aftale mellem Parterne, under Paakendelse af Voldgiftsmændene i den Retskreds, hvor Køberen har sin Bopæl“. Vi hørte Ordføreren udtale, at der i Udvalget havde været nogen Tvivl om, hvorvidt Sagen burde paakendes af Voldgiftsmændene i Sælgerens eller Køberens Retskreds. Jeg er nu tilbøjelig til at mene, at det skal være Voldgiftsmændene i den Retskreds, hvor Sælgeren bor. Thi Forholdet er jo det, at naar en Hest eller andet Dyr er solgt et Sted hen, er det meget let at konstatere, hvorledes Dyret paa dette Tidspunkt er. Men det, som er vanskeligt at konstatere, og som det navnlig gælder om at konstatere, er, hvorledes Dyret var i Salgsøjeblikket, eller da det var i Sælgerens Besiddelse. Efter de Retsforhold, vi have, er det Køberen, der maa bevise, at Dyret har haft Fejl i Salgsøjeblikket, eller da det var i Sælgerens Besiddelse. Opgaven vil derfor blive ret vanskelig for Voldgiftsmændene paa det Sted, hvor Køberen opholder sig. Den vil blive lettere for Voldgiftsmændene paa det Sted, hvor Sælgeren bor, idet de, før

de afsige Kendelsen, kunne tilkalde de Folk, som kunne vidne og give Besked i Sagen. Vanskeligheden ligger i at faa bevist, at Dyret havde Fejlen, før det blev solgt. Her i Landet er Forholdet jo det, at de fleste Heste, der sælges, gaa til København. Denne By er jo den store Forbruger af Heste blandt Byerne her i Landet. Det vil altsaa blive Voldgiftsmændene i København, der komme til at afgøre de fleste af disse Stridigheder. Jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt for dem, og at Vanskelighederne vilde blive langt mindre, hvis det var Voldgiftsmændene i Sælgerens Retskreds, der fik Afgørelsen. Jeg vil kun tillade mig at henstille til Udvalget, at det tager under fornyet og grundig Overvejelse, om det ikke var praktisk at foretage den Forandring, jeg har paapeget.

Rasmus Hansen: Det er meget rigtigt, at det her foreliggende Lovforslag er blevet modtaget her i Tinget saa at sige med Tilslutning fra alle Sider. Jeg var selv en af dem, der ved 1ste Behandling vare glade ved Forslagets Fremkomst. Jeg tror ogsaa, det kan gøre nogen Nytte, vel at mærke, naar det faar en virkelig heldig Affattelse. Men der er i Forslaget, som det vil komme til at se ud, naar Ændringerne vedtages, Punkter, der, efter min Mening, ville, om ikke gøre Loven helt værdiløs, saa dog i meget høj Grad forringe dens Værdi.

Jeg skal tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger om de Punkter i Ændringsforslagene, som jeg er noget betænkelig ved. Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 er jo egentlig foranlediget af nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Det gaar ud paa, at dersom der ikke ved Handelens Afslutning bestemmes andet, skal Sagen for Voldgift. Da det ærede Medlem for Kalundborg fremsatte sin Udtalelse herom, lød den ganske tiltalende ogsaa for mig, og jeg bemærkede ogsaa, at det var et Punkt, der burde tages under Overvejelse. Men ved at tænke nærmere over den Sag, kom jeg efterhaanden til det Resultat, at det dog vist ikke er rigtigt at gaa saa vidt, som man her er gaaet. Vi maa vel lægge Mærke til, at det, der her gøres, er et Forsøg, og et første Forsøg. Det vil da være rigtigt, at Forsøget bliver gjort frivilligt, helt ud ad Frivillighedens Vej, og det gik Lovforslaget ogsaa ud paa, da det blev forelagt. Jeg tror derfor, at Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt, paa dette Punkt var bedre,